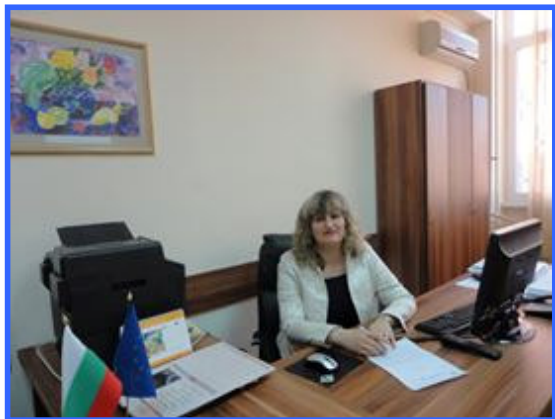

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Юбилеен брой, април 2015

Поэзи, който отваря училище, затваря затвор - Виктор Юго

XII ОУ „Елисавета Багряна” на 20 години

Госпожо Христова,

Бихме искали да Ви зададем няколко въпроса за юбилейния брой на вестник «Моего училище»

От колко време сте Директор в XII ОУ „Елисавета Багряна”?

Започнах да работя в ОУ „Елисавета Багряна” през 1996 г. като помощник-директор по учебно-възпитателната дейност. От 2005 г., вече 10 години, съм директор и това за мен е голяма отговорност с оглед на това, да се продължи утвърждаването на нашия авторитет такъв, какъвто училището гради през годините.

Как оценявате работата си като ръководител на най-младото училище в града?

Въпреки че сме най-младото училище в града и сме в навечерието на 20-годишния си юбилей, нашите постижения в учебно-възпитателната работа, спорта и изкуствата са значими. Като всеки директор започнах с идеята да направя всичко възможно училището да се развива и да бъде едно от водещите в града. Знанията и опитът, които имам, мисля, че са допринесли за образа, който има днес училището.

За себе си научих, че човешките възможности са неограничени и щом имаш сили и кураж, можеш да се справиш с всякакви предизвикателства и трудности.

Целите и приоритетите на училището са свързани с добрата мотивация на учениците, с високия професионализъм на учителите и

непрекъснатата им квалификация, ползотворна съвместна работа със съвета на родителите, успешното управление на училището.

ОУ „Елисавета Багряна” е едно от училищата в Сливен, което може да се похвали с изключително богата палитра от извънкласни дейности – мажоретен състав, вокални групи, две групи танцов състав, много клубове по проект „УСПЕХ”.

Модернизацията е сериозно предизвикателство пред училищата. Какво ще направите, за да бъде училището конкурентно на най-добрите училища?

Наистина модернизацията е сериозно предизвикателство пред училищата. Училището ни е с уникална архитектура, отличава се с добрата си материално-техническа база, с приятната атмосфера на преподаване и интересен ученически живот. Преди две години въведохме електронни дневници – през интернет родителите да могат да се информират за оценките и поведението на своите деца. Преценихме, че все още недостатъчно на брой родители го ползват ефективно. Може би за в бъдеще ще е по-добре да въведем Ynfoserv, където с набирането на един телефон, родителят може да се осведоми за успеха на детето си. Това може да се направи и в Интернет, но по-масово се получава информация по телефона. Ще имаме възможност да изпращаме забележки, покани или поздравления чрез SMS по телефона на e-mail.

Чрез сайта на училището се стремим всеки родител, ученик и приятел да може да научава за новостите в училището, за всекидневните събития и инициативи. Опитваме се чрез сайта да публикуваме полезни теми за родители с цел самообразование.

(продължава на страница 2)

Можем да се похвалим, че почти във всички класни стаи и кабинети разполагаме с мултимедийни проектори и компютър с интернет.

След спечелен проект към МОН е оборудван втори компютърен кабинет с терминални станции от най-висок клас. Предстои въвеждане на музикален училищен звънец.

В близко бъдеще очаквам да затвърждаваме позициите на училището с интересен училищен живот. Всеки учител и ученик да се чувства в една полезна и привлекателна среда на познания и учене чрез опита.

Каква е Вашата оценка за екипа от учители, които работят в училището?

Педагогическият екип в училището се състои от много добри специалисти, с добра педагогическа и методическа подготовка. Колегите ми се отличават с висок професионализъм и мотивация за непрекъснато повишаване на квалификацията, старание и всеотдайност.

Училищното ръководство и педагогическият екип се стремят да прилагат интерактивни практики и нетрадиционни подходи, които

Госпожа Урмова, помощник-директор на XII ОУ, също бе любезна да отговори на нашите въпроси:

Какво научихте през годините като помощник - директор?

През годините си на помощник-директор се научих на търпение, научих се да изслушвам, да давам възможно най-подходящия съвет, за да бъде полезна.

Кое беше най-сериозното предизвикателство в работата Ви досега?

Отначало бях помощник-директор по административно-стопанската дейност в училището. През 2007 година госпожа Христова ми възложи учебно-възпитателната работа. За тази длъжност са необходими допълнителни компетентности и за мен това беше сериозно предизвикателство.

Имало ли е момент, в който сте искали да смените професията си? Защо?

Имало е трудни моменти в работата, когато съм искала да работя нещо по-лесно, по-малко отговорно. Но не е необходимо да сменяш професията, вместо да намериш сили да се справиш с трудностите.

повишават ефективността на учебния процес и извънкласната дейност.

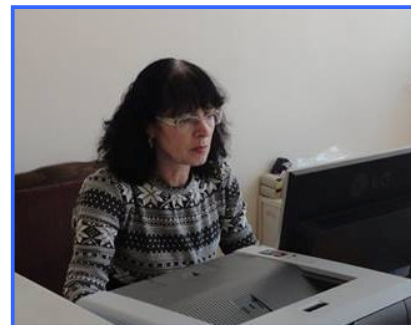
Успехите, които постигаме са в резултат от неуморния творчески труд и ентузиазъм на учителите, приели благородната мисия да даряват знания. Мога с гордост да заявя, че екипът от учители достойно работи и изпълнява своя дълг да възпитава отговорни и толерантни млади хора, притежаващи качествени знания.

Какво бихте искали да пожелаете на учениците и учителите по случай юбилейния празник на училището?

По случай юбилейния празник на училището пожелавам на учениците от ОУ „Елисавета Багряна” никога да не забравят, че хубавите и успешни неща се постигат с много труд, отговорност, амбиция и непрекъснато творчество. Тези възможности им се дават в нашето училище.

В навечерието на юбилея пожелавам на моите колеги, здраве и лично щастие, много нови идеи и да са все така отдадени на работата.

Какво обичате да правите през свободното си време,

когато не сте на работа?

През свободното си време обичам да чета книги, да гледам филми, да се срещам с приятели, да пътувам.

Каква е Вашата оценка за работата на учителския екип в нашето училище?

Не мога да мечтая за по-добър колектив от нашия. Компетентни, толерантни и отзивчиви са колегите. Има чудесна атмосфера за работа и колегиалност, работим в екип.

Какво бихте пожелали на себе си, на колегите си и на учениците от училището за празника?

Пожелавам на всички ученици да растат здрави и умни, успешно да овладяват знанията. На учителите и служителите пожелавам удовлетворение от нелеката работа. На всички - нека са устремени напред!

3 НАГРАДИ И ОТЛИЧИЯ

Стойанка Яневя Стаева, учител по физика и математика, и английски език, носител на Почетна грамота „Неофит Рилски“ за високи професионални успехи и цялостен принос в развитието на

училищната общност.

Г-жа Стаева е носител и на Наградата „Софроний Врачански“ за висок професионализъм, всеотдайност и активност в образователната дейност.

Г-жа Стаева беше координатор на Европейски проект „Коменски“ и спечели наградата за европейски езиков знак. Тя получи и интерактивна дъска за училището.

Стойанка Христова Йосифова, начален учител, носител на Наградата „Софроний Врачански“ за високи постижения в учебно-възпитателната

работа и цялостен принос в развитието на училищната общност.

Г-жа Йосифова притежава висок професионализъм, всеотдайност и креативност.

Национален математически турнир " Роман Хайнацки", провел се в град Ямбол.

2. Памела Иванова, Пламена Савова и Карим Незами от VIIа с ръководител г-жа Стоянка Стаева, получиха грамота за първо място в Областния конкурс за постер, посветен на 2015-Международна година на светлината.

3. Четвъртокласниците, с ръководители Любов Димитрова и Руска Добрева, се състезаваха с връстниците си от 21 училища от страната и участваха с макет в националния конкурс на тема "Екоград" по проект на EVN. Учениците спечелиха трето място с награда екскурзия до град Пловдив.

4. Християна Василева от IV клас се класира на II-ро място в математически турнир „Проф. д-р Димитър Табаков“, като премери знанията си сред 75 участващи второкласници.

Габриела Тодорова от IVв клас се класира на I-во място в групата си сред всички 74 участници.

5. Росен Стойнов от VIб клас, Габриела Стоянова от VIIа клас, Душко Душков от VIIа клас, Вилислава Илиева от VIIв клас са носители на награди в XIX-то издание на конкурса на парка „Сините къмъни“ по повод „Седмица на гората“.

6. Росен Стойнов от 6б клас в десетото юбилейно национално състезание по шотокан карате-до в София получи злато на ката и бронз на кумите.

7. Димитър Ламбрев от IIIв клас в Пролетния плувен преглед завоюва II място в стил гръб–50 м, II място в стил съчетано–100 м, III място в стил кроул, IV място – бъртерфлай – 50 м.

Александър Радков от IIIа клас завоюва VI място в дисциплината 50 м, свободен стил.

8. Дияна Димова от IIа клас спечели два златни медала на 50 м крол и 50 м гръб и сребърен на 200 м крол.

Виктор Иванов Иванов спечели сребърен медал на 50 м бруст и бронзов на 50 м крол, а Румен Димов Димов - сребърен медал на 50 м крол.

В 1-ва група „Весел жабок“ - София Иванова Ламбрева от IV клас спечели също 2 златни медала.

НАГРАДЕНИ УЧЕНИЦИ

1. Християна Василева от IV клас получи Диплом за отлично представяне в

Навечерие

*И своята любов,
и твоето безучастие,
превърнах аз във стих,
Безнаметния зов
и моя сън за щастие
в стиха си въплътих,
В един-едничък миг
мечтата на годините
открих и разпилях –
то беше смъртен вик,
но в погледа на сините
очи проблесна смях,
Ще падне скоро сняг,
ще потуши искриците,
ще стихне всеки звук,
Седя на своя праг
и гледам, гледам птиците,
отлитащи на юг.*

29 април 1893 - 23 март 1991

Бихте ли посочили някои от характерните черти на нашия съвременник? Какво у него Ви окриля и какво буди у Вас безпокойство?

Общо взето нашият съвременник е делови човек...Неговите широки интереси: към обществения и политическия живот у нас и по света, към новостите и откритията в науката, техниката, изкуството окрилят. Но за жалост буди безпокойство проявяващият се нередко егоцентризм.

Днес, след толкова преживени години, богати на обществени събития и срещи с хора, с добро и лошо, с радости и разочарования, бихте ли направили откровена равностметка: какво във Вашия личен живот на човек и творец смятате за трайна ценност, от която не бихте се отказали?

След всички преживени обществени и исторически събития, бедствия, срещи с добро и зло, сблъсъци и удари в живота ми, мисля, че може да се смятат ценни останалите в мене неозлобено сърце, чувство за граждански дълг и сили и воля за творчество.

Според Вас кои са факторите, които влияят за изграждане на обществено съзнание у отделната личност, или както се изразяват социолозите – за социализацията ѝ?

За изграждането на обществено съзнание в отделната личност пръв и най-важен фактор е възпитанието на детето още от най-ранна възраст, в семейството, в детската градина, в училището; подходящи за възрастта книги, театрални спектакли, радио, телевизия. Но при всичко това огромно влияние оказва примерът на възрастните, родители, учители и всички хора, срещани по улицата и всякъде другаде.

Можем ли да бъдем удовлетворени от възпитанието на младите поколения? Какви добродетели сме изградили у тях и какво сме сбъркали?

Не напълно. Мисля, че самите възпитатели – родители, ръководители, сами страдали и жадували за права, свобода и самоизява, при възпитанието на младежта не винаги съумяват да ѝ внушат истинската мярка за морални и духовни ценности, да я насочат да ги осмисли и затова и днес още виждаме някои прояви на нехайство, разпуснатост, дори и престъпност.

Как бихте определили нравствения дълг на съвременния българин?

Доблестен, честен труд, човешко достойнство, с оглед не само на лични облаги, а и за полза и добро на обществото и родината. Чист патриотизъм и всеотдайна борба в защита на мира, против всички стари и новооткрити средства за масово унищожение на човечеството.

(Интервюто с Елисавета Багряна е направено по случай нейната 85-годишнина за списание „Жената днес“. Отпечатваме със съкращения)

ТВОРБИ, ПОСВЕТЕНИ НА СЕДМИЦАТА НА ГОРАТА

ВЪЛШЕБСТВОТО НА ГОРАТА

Габриела Иванова 7а клас, получила първо място на XIX конкурс за ученическо творчество „Вълшебството на гората”, април 2015г.

Всичко разцъфтя. Хиляди венчелистчета красяха клоните. Хиляди нюанси на зеленото, розовото... Небето почти не се виждаше. Клоните, отрупани с листа, искаха светлината за себе си. Но дори и малкото лъчи ми стигаха да осъзная величието на тази малка вселена. Осъзнавах, че виждам дърветата, чувах птичките, усещах аромата... Изглеждаше невинно и недокоснато.

Вървах по отгъпаната вече пътека и съзерцавах всичко около себе си. Тази игра на природата ме подтикваше да я опозная. Птичите песни огласяха всичко наоколо. Дърветата образуваха ореол над земята. Всеки би искал да се докосне до тази съвършеност. Истината беше, че бях само аз... Само аз и никой друг. Сама сред природата.

Изведнъж цветчетата започнаха да падат като приказен дъжд. Посипаха се по земята, по мен. Върху косата ми се образува венец. Останаха само листата. Милионите листа, които ме обграждаха от всички страни. Пътеката ме отведе до един приказен поток. Водата разказваше своята приказка и аз слушах. Слушах този опияняващ звук и му се отдавах напълно. Тази приказна симфония ме привличаше към себе си. Обземаше ме чувство на уют.

Стана горещо и седнах под сянката на едно дърво. Завалия ситен дъждец. Заспах... Когато се събудих, всичко беше различно. Покривка от листа ме обгръщаше с топлата си ласка. Но те не бяха зелени както преди. Бяха оцветени в най-различни цветове. Жълто, оранжево, кафяво... Тази топла гама ме докосна с нежност. Вятърът лъхна и наоколо завалия златен дъжд. Пред мен слънцето разпръскваше своята светлина. Приказна картина. Накрая остана само листото пред мен. То се понесе последно.

Нещо студено падна на носа ми. Погледнах нагоре и видях да хвърчат наоколо милиони снежинки. Скоро всичко се покри със сняг. Той отразяваше слънчевите лъчи и правеше всичко светло. Тази приказна картина ме омагьосваше и вплиташе в магията си. Беше студено, но продължавах да се наслаждавам на тази хармония. Но снегът се стопи бързо. Прекалено бързо. От бялата пелена остана само вода. От красивата гора – само оголени клони. Наоколо беше пусто.

Аз вървах по отгъпаната пътека и наоколо израстваше първата трева. Изпълних се с живот и побягнах напред. Зад мен клоните се обличаха с листа, а аз тичах напред, без да спирам.

Изведнъж всичко разцъфтя.

*Вилислава Илиева от 7в клас,
получила трето място на конкурса
„Вълшебството на гората”*

Вълшебство безкрайно,
пленияваш ме омайно!
Зърна ли те аз,
оставам във захлас.
Чува се песен на птичка
в тази дъхава горичка.
Ручейчето нежно блика,
сякаш тихичко ме вика.
Ромон на поточе,
песен на шурче,
шум на дъб вековен,
удар на кълвач –
всичко е вълшебно
в нашата гора.
Чуя ли ги аз,
застивам във захлас.

Приятелю, къде можеш да усетиш
хладината,
къде с радост ще те посрещне планината?
Къде птици своята сладкогласна песен пеят,
къде сърните стройни и елените спокойни
живеят?

Къде се носи нежният ромон на водата?
Къде може да потъне в блаженство душата?

Това място е гората.
Тя пази неземни блага и красоти,
тя отваря с радост пред всеки своите врати.
Там се носи аромат на борове и клен,
там дори мрачната нощ се превръща в ден.
Тя пролет те обгръща с радост,
лете – с хладина,
есен тя ти носи сладост,
зиме – топлина.

Ивета Ташева 7а клас

ВЪЛШЕБСТВОТО НА ГОРАТА

Гората е нещо специално, дори можем да го наречем вълшебно. Вълшебството на гората може да бъде показано по много начини. Вълшебството не е само в красотата на гората. То може да се търси в много посоки. Гората е място на бурен живот, но и на усамотение.

Някои хора използват гората за бягство от ежедневието. В нея можеш да се отпуснеш и да забравиш всички тревоги. Когато се намираме в обширните гори, ние се приближаваме до чувството на свобода вътре в себе си. То е заложено във всеки от нас и се опитва да излезе навън. Мястото, на което можем да се почувстваме така живи, е именно гората.

Гората крие и един друг свят, в който кипи живот. Хиляди видове животни обитават горите по света. Тези уникални видове приемат гората за свой дом. Гората се нуждае от животните, както и те от нея.

Освен човека и животните, в гората има и безброй видове растения, адаптирани там от хиляди години.

За жалост обаче балансът в горите е крехък. Заради безогледното изсичане на горите много видове остават без дом. Уви, хората създават причините за гибелта на земята със своята дейност.

Защо го правим? Защо унищожаваме белите дробове на планетата? Защо погубваме толкова много видове животни и растения? Защо?

Ако не спрем и не вземем спешни мерки – всичко ще е загубено. Земята няма да е същата. Ние няма да сме същите. Всичко, което някога го е имало в природата, сега ще остане само в книгите. Това ли искаме?

Станислав Диянов 7б клас

О, природо мила,
ти си наша сила!
Цъфти кокиче,
пее птиче.
Гората –
с нейната магия
очите завладява и
сърцето разтуптява.
Сякаш бисерен потокът беше,
че душата ми унесе.
В зелената хладна гора
там до насита
цветя да бера.
Колко приятно се чувстваш,
когато си там!

Йорданка Боева 7в клас

Чак от синьото небе,
идва тя до нашето сърце,
в този глас унесен,
долавям птича песен.
Грациозно тя лети,
докато вятъра шепти.
Вълшебствата ти искам да разкрия,
о, славна приказна магия!
Ето идва звездна нощ.

Природата попада във разкош.
Рее се и пее птиче,
разцъфва първото кокиче.
Пленителна, омайна, мила,
могъща наша сила!
Тя е вечно вдъхновение.
Природата –
най-прекрасното творение!

Сияна Стоянова 7в клас

Ето тук е горичката чудна,
пътечката нейна е трудна,
но пък струва си да повървя,
красотата ѝ ме връхлетя.
Всякакви животни и птички има тук
сто на брой изброих дотук,
а в реката синя колко ли риба има?
Сигурно трийсетина.
Поглеждаш синьото небе,
а в него облакът със сила гребе.
Гледката е неровторима,
горичката всичко си има:
цветя, треви, водопади –
за нея се пеят балади.

Пламена Зенгинова 6б клас

МЛАДИ ДАРОВАНИЯ

Омагьосаното грахово зърно

Една нощ на вратата на двореца почукало едно грахово зърно. То твърдяло, че е омагьосана принцеса.

„Лесно ще разберем това“ - казала кралицата и го пуснала. Изпитала го за неща, които всяка принцеса трябвало да знае. Грахчето знаело, че магията ще се развали, ако някой го хареса такава, каквото е.

Царицата повикала тримата си синове.

Първият рекъл:

- Колко е грозно!

Вторият казал:

- Колко е дребно!

Третият син, без да му мисли, взел зрънцето и го целунал.

Магията се развалила и се появила чудно красива и истинска принцеса. Тя се омъжила за третия син и заживели щастливо.

Натали Дойчева 3б клас

Есен

Есента отново е тук с цялата си прелест и красота, изпъстрена с толкова различни цветове и техните нюанси. Доведе със себе си дъжда, листопада, вятъра и дългите нощи.

С тъга поглеждам назад към топлото и слънчево лято, с което сякаш не ми се иска така лесно да се разделя.

Тя е тази, която ми напомня, че е време да прибера летните си дрехи в гардероба и да ги заменя с топлите шалове, шапки и палта, за да съм готова за дългата и студена зима.

Александра Николова 3б клас

Мишлето и моливът

Стоял си на масата моливът на Вова. Веднъж, когато момчето спяло, на масата се покачило мишле. Видяло молива, хванало го и го задърпало в своята дупка.

- Пусни ме, моля те! - замолил се моливът. - За какво съм ти? Аз съм дървен и не можеш да ме ядеш.

- Аз ще те гризя! - казало мишлето. - Сърбят ме зъбите и през цялото време трябва нещо да гризя, ето така. И мишлето силно ухапало молива.

- Ох! - извикал моливът. - Тогава нека за последен път да нарисувам нещо, което искам.

- Тъй да бъде, рисувай - съгласило се мишлето. - Но после да знаеш, че ще те изгризя на седем малки парченца.

Моливът тежко въздъхнал и нарисувал кръгче.

- Това сирене ли е? - попитало мишлето.

- Може и да е сирене - казал моливът и нарисувал още три малки кръгчета.

- Разбира се, че е сирене, а това са дупчиците в него - досетило се мишлето.

- Може и да е ябълка - казал моливът и нарисувал няколко такива дълги кръгчета.

- Аз знам, това са сарфаладки! - възкликнал, облизвайки се, мишлето. - Свършвай по-бързо, че ужасно ме сърбят зъбите.

Но моливът продължавал и след малко на листа се появили две ъгълчета и ...

- Това прилича на ко... Не рисувай повече! - завикало мишлето. Но моливът вече му бил нарисувал мустаците. - Това е истинска котка! - и уплашено се втурнало към своята дупка.

Оттогава мишлето и носът си не показало оттам, а моливът и досега си седи на масата на Вова, само дето станал от писането по-малък.

И ти опитай с твоя молив да нарисуваш такава котка, която да плаши мишлетата.

Божидара Тенева 2б клас

Палави краченца

Аз си имам две краченца,
две палави братленца.
Те са палави, игриви,
и са много закачливи.

Даяна Тодорова 3 б клас

Аз обичам моето братче

То е сладко като шоколадче.
Цял ден с него песни пеем
и обичаме много да се смеем.
Всеки ден нашите игри
не минават без бели.

Мария-Магдалена Павлова 3 б клас .

Жаба и мравка

Един ден през есента няколко мравки харесали място за мравуняк близо до едно блато. Мравките се трудили усърдно и след няколко седмици мравунякът бил готов.

Един ден една жаба забелязала мравуняка. Започнала да се присмива на мравките, защото той бил малък и тесен, а децата постоянно щели да искат да го разравят и да избиват народа му.

Жабата си била добре. Блатото било широко и лесно можела да се прикрие, защото тя била зелена като него. Така тя успявала да оцелее, без да бъде изядена от щъркелите.

Но скоро дошла зимата. Тя била много люта. Било толкова студено, че блатото замръзнало. Жабата постоянно треперела. Тя се чудела как да се стопли. Чак сега разбрала защо мравките предпочитали да живеят в мравуняци.

Напролет жабата била много отслабнала. Мравките я съжалили и ѝ предложили да разширят мравуняка, за да не мръзне така през следващата зима, но тя отказала. Нейният дом бил блатото и винаги щял да си остане.

Ния Гайдарова 4г клас

Вълкът и яребицата

Един ден вълкът отишъл на лов. Когато се връщал вече у дома, той носел на гърба си огромна овца. Докато вървял през гората, видял една яребица и помислил, че ще има двойна печалба, ако хване и нея, но овцата му тежала много, за да догони яребицата. Тогава, без много да му мисли, той хвърлил овцата в храстите. Започнал да гони яребиците. Гонил яребицата, гонил я, и без да забележи, влязъл в селото. Наблизо се разхождал един човек, който отивал на лов със своите кучета. Той забелязал вълка и пуснал кучетата му след него. Вълкът се обърнал и като видял кучетата, забравил мигом всичко и започнал да бяга. Бягал, бягал и едва избягал от кучетата. Целият се проскубал от шипковите храсти, а на места кожата му кървяла. Едното му око било отекло и не виждал с него. Десният му преден крак се влачел. Напълно бил забравил за яребицата и овцата. Влачел се и се надявал най-после да стигне на спокойно място у дома. Ако вече си хванал питомното, не гони дивото.

Никола Колев 4г клас

Мечка

Мечка, клечка, буболечка
на планинската пътечка.
От балкана мечката
слиза по пътечката,
ала сред пътечката,
сгушена зад клечката,
варди буболечката.
Как да мине мечката-
тясна е пътечката!
Но е умна мечката-
ще прескочи клечката.
Но не щеш ли, клечката
хукна изпод мечката.
Скочи буболечката
от върха на клечката
на носа на мечката.
Ето я пътечката,

ето буболечката,
ето я и клечката.
Де избяга мечката?

Камелия Антонова 4в клас

Между нас да си остане ,
но веднъж, когато валя дъжд,
цопнах в голяма локва
и цялата станах мокра.
После в калта нагазих,
здравата май я загазих.
Прибрах се в късен час
и ме следваше беда у нас.
Бях мокра до кости,
а в дома ми имаше даже и гости .
Всички загледаха учудено в мен ,
а аз любезно им казах: „Добър ден".

Татяна Иванова 3 б клас

Хвърчило

В синьото небе
лети хвърковато дете.
Това дете мило
е моето хвърчило.
То е шарено, красиво
и много, много игриво.
Хвърчилото ми е приятел
и голям доброжелател.
Раздава всеки ден

Катеричка

Тръгна катеричка из гората,
шишарки търси сред листата.
Внимателно ги тя избира
и в кошничката ги събира.
Скок-подскок, от клон на клон
тя отива в своя дом.
А хралупата прекрасна
за всички шишарки е тясна.
Мария-Магдалена Павлова 3б клас

Моето любимо училище

Започва моето любимо училище
с физкултурата на голямото игрище.
Ще правим пакости безброй,
но и ще четем книги цял рой.
В училище ще стоим,
докато не покорим
двойките от тестове трудни
в часовете мудни.
Ще изучим трудната наука
и ще си вземем от всеки предмет поука.
Ще изучим букви и числа
и ще литнем от щастие на бели крила.
В моето училище мило
ще викнем „ура“ пискливо,

радост на децата и на мен.
Павлина Георгиева 3б клас

Правила няма и няма как да има.
Темата е да вкараме някоя рима.
Четири реда всеки може да направи.
Важното е да кажеш нещо
и да не се забрави.
Никол Стефанова 3б клас

че знаем всичко за света,
че няма да изпаднем в беда.
Джесика Бозукова 4г клас

Моето училище

Обичам те, училище, когато сутрин ставам
рано
и бодро с раница в ръка
прекращвам прага на училищната стая
и почвам неуморно да чета.

Обичам те, училище, когато
на всеки празник със букет в ръка
сберем се всички, подарим цветята
на нашата класна – мила и добра.

Обичам те, училище, и лете,
притихнало, затворило врата
и зажадняло пак на есен
да влезем с бодър смях и песен.

Обичам те, любимо мое!
Училище, мой свиден кът.
Ти винаги ще ми останеш във сърцето,
в сърцето ми до сетния ми дъх.
Стефания Кочева 4а клас

Полската и градската мишка

В един топъл летен ден полската мишка поканила своята приятелка от града. Отишли на полето да си похапнат. Там имало голяма маса, отрупана с грозде, круши, царевица, сини сливи, пшенични зрънца. Градската мишка не останала доволна от почерпката на приятелката си, защото никога през живота си не била опитвала от тези неща. Тя разказала за своя дом, че има по - хубави и по - вкусни неща от тези. Затова я поканила в града.

На другия ден мишките отишли в килера на един стопанин. Там полската мишка видяла колко много ястия има на масата - питки, сирена, салами, торти, сладкиши. Скромната мишка искала да живее като своята приятелка. Като хапнали, почнали да си приказват.

Стопанинът влязъл в килера, защото чул някой да ходи. Двете мишки се уплашили. Те хукнали да се скрият зад коша с плодове. Градската мишка се засрамила от своята приятелка. Другата също се уплашила.

Тогав полската мишка въздъхнала и казала:

- Сбогом, приятелко! Яж си лакомствата до насита! Аз предпочитам да хапвам бедно, но да живея без страх.

Борис Георгиев 3б клас

Зайо без дом

Дошла люта зима. Леденият вятър сковал реките. Пухкав бял снежец покрил всичко наоколо. Клоните на дърветата натежали от сняг. Всичко живо се скрило на топло.

Зайо си нямал дом. Той се сгушил под един храст. Мръзnel от студ. Мечтаел да си има къщичка и там да зимува. Обещал, щом дойде лятото, да я направи.

Дошло лятото. Снегът започнал да се топи. Слънцето греело щастливо. Всичко станало зелено. Зайо, весел и безгрижен, тичал през поляната. Забравил обещанията. Всяка зима без къща оставал.

Който лете мързелува, той зиме студува.

Натали Дойчева 3б клас

КОНКУРС "МЛАДИ ТАЛАНТИ"

Аз съм Доротея от 5б клас. Обичам да пея и реших да организирам конкурс „Млади таланти“, който се провежда вече няколко години в нашето училище по инициатива на учениците. Поканих момичета, които пеят добре и искат да участват, и те се съгласиха. Направихме обява и започнахме подготовката. Репетирахме постоянно, вложихме много труд, но ни беше приятно и забавно. В подготовката ни помогна и г-н Чобанов, нашият учител по музика. Обявихме три състезателни категории: за солово изпълнение, за дуетно изпълнение и за танц. Поканих за жури г-жа Марияна Иванова, г-н Николай Колев и г-н Тихомир Кондев.

Дойде вълнуващият ден и състезанието започна. Мисля, че всички участници се представиха много добре, направо супер. За дует на първо място се класирахме ние със Стоян от 5б клас, на второ – Йорданка и Сияна от 7в клас, на трето – Светослава и Бина от 7б клас. За солово изпълнение аз отново спечелих първото място, на второ бе Вероника от 7в клас, а на трето – Светослава от 7б клас. За танц номер едно стана Анастасия от 7а клас.

Благодаря на директорката, г-жа Христова, и на всички учители, които ни подкрепиха.

Роза и бабата

Живели някога един мъж и една жена. Те били много щастливи. Имали си едно момиченце на име Роза. Макар че била едва петгодишна, Роза много искала да помага на родителите си. За беда ги сполетяло нещастие, майката се разболяла и скоро умряла.

Минало се време и бащата решил, че е време да си намери жена, която да бъде негова съпруга и майка на Роза. Скоро бащата се оженил и довел мащехата вкъщи, но се оказало, че тя не обича децата. Тя не знаела как да се погрижи за момиченцето, затова го карала да работи. Роза ставала сутрин рано и си лягала късно вечер. И така ден след ден. Роза вече била на десет години и знаела да се грижи за домакинството.

Веднъж през селото, в което живеела Роза, минала една стара жена. Тя се озовала пред къщата на Роза и видяла момичето да пере дрешките си във двора. На бабата ѝ дожаляло за детето, че още от малко му се налагало да работи.

- Къде са родителите ти? - попитала бабата.

- Тате е на полето да работи, а мащехата ми е вкъщи - отвърнало момичето.

Бабата веднага се досетила какво се случва там. Седнала на поляната пред двора и зачакала. Какво чакала, само тя си знаела.

Внезапно мащехата погледнала през прозореца и забелязала бабата. Станало ѝ любопитно коя е тази жена и какво чака. Накрая решила да излезе и да разбере.

- Вие какво чакате тук? - попитала тя с груб тон бабата.

- Нищо не чакам - отвърнала спокойно старата жена. - Просто се радвам на това толкова работливо дете. Много бих се радвала, ако имах и аз такава дъщеря.

Мащехата веднага си помислила, че може да дадат Роза на бабата. По този начин тя щяла да се отърве от детето. Едва дочакала бащата да се прибере и веднага започнала да го убеждава, че е по-добре за детето да бъде отгледано от тази възрастна и опитна жена. След дългите молби бащата накрая склонил.

От радост мащехата изтърчала навън при бабата и рекла:

- Щом толкова ти харесва момичето, вземи го за себе си!

- С удоволствие! - казала бабата. - Винаги сте добре дошли, когато поискате да я видите.

Бабата хванала детето за ръка и доволна, че го е спасила от лошата мащеха, закрачила по пътеката, водеща към гората. Бабата завела момиченцето в дома си. Къщата на бабата се намирала в гората, далеч от градовете и селата.

Щом се прибрала, бабата веднага приготвила чудна нощница за Роза. Момичето било уморено и заспало веднага. Бабата се грижела много добре за него. Научила го да смята, да чете и пише, научила го на обноски и как да се държи културно.

Така се изнизали цели десет години. Роза станала красива девойка. Косите ѝ били дълги, очите ѝ греели като звезди, а усмивката ѝ била като червена роза. Девойката много обичала да чете книги, затова била радостна, когато отивала с бабата в града на пазар, защото всеки път получавала нова.

Веднъж, когато Роза и бабата отново били в града, видели кралския глашатай. Той бил застанал сред градския площад и обявявал, че кралят организира бал в чест на своя син. На този бал принцът щял да си избере някоя девойка за своя жена.

Били поканени всички знатни момичета в града.

Като чула за бала, на Роза също ѝ се приискало да отиде, но момичето знаело, че не може да отиде, защото не е от знатно семейство.

- Как ми се иска и аз да отида на бала! – въздъхнала Роза. – Толкова съм чела за баловете от книгите, но никога не съм била там.

Бабата само се подсмихнала, но нищо не казала.

В деня, когато щял да бъде балът, Роза неспирно говорела за това, как искала да отиде, каква би била роклята и косата ѝ. Бабата само слушала внимателно и не продумвала.

Вечерта, когато дошло време за бала, тя седнала на един стол и казала:

- Дълго време криех една тайна от теб, защото исках да те науча на най-важните неща: да бъдеш добра, честна, умна и работлива. Но сега вече мога да разкрия тайната си.

Бабата извадила от един стар сандък една малка пръчица и почукала с нея по масата три пъти. От обикновена, пръчицата станала вълшебна.

- Сега мисля, че е време да те направя принцеса – рекла бабата. – Това ще е наградата ти за твоя труд.

Бабата замахнала с пръчицата и се превърнала във фея. Роза била талкова учудена, че и дума не продумала. Феята замахнала с пръчицата към Роза и в миг била облечена в роклята, за която цял ден си мечтаела. Феята казала на Роза да донесе един стол от кухнята. Излезли на двора и феята го превърнала в чудна каляска с красиви украшения. После поискала от Роза да доведе стария бял козел и го превърнала в кочияш. В това време на дървото до къщата кацнали два бели гълъба и феята ги превърнала в красиви коне.

Така Роза била готова да отиде на бала.

- Но трябва да знаеш, че цялата вечер не трябва да продумаш нито дума. И една думичка от теб ще развали магията! – казала феята.

Роза обещала да не проговаря и потеглила към двореца. Когато влязла в балната зала, всички ахнали, нямало по-красива от нея. Принцът веднага я поканил да танцуват. Той я попитал как се казва, но Роза не продумала. Принцът я питал какво ли не, но тя не отговаряла. Затова той си помислил, че тя е няма. Цяла вечер танцувала и когато Роза решила вече да си тръгва, принцът тайно заповядал на един слуга да напълни един голям чувал с пясък и да го върже за каретата на Роза. Когато тя си тръгне, да направи дупка в чувала. Така принцът щял да разбере къде живее и коя е тази непозната няма красавица.

Така и станало. Когато Роза се качила в каретата си, слугата пробил чувала и пясъкът започнал да се сипе. Каретата оставяла след себе си пясъчна диря. По тази диря принцът щял да я открие. Той много харесал Роза и бил решен да я намери и тя да стане негова жена.

На сутринта принцът яхнал своя верен кон и поел по пясъчната диря да търси неизвестната девойка. Дирята го водела към гората. Накрая принцът стигнал до къщата на феята. Много се учудил, като видял малката къщурка. Дали неговата любима живее тук?

Принцът слязъл от коня и почукал на вратата. Отворила му бабата. Момъкът се изненадал, като я видял. Той я попитал сама ли живее, а бабата му отговорила:

- Не, принце! Живее заедно с внучката си.

- А може ли да я видя? – попитал той.

- Разбира се! Влезте да си починете от дългия път – поканила го бабата.

Принцът влязъл в къщата, а пред него стояла Роза. Въпреки че не била в онези хубави дрехи, принцът веднага познал нямата хубавица, с която танцувал цялата вечер. Той веднага помолил девойката да стане негова жена. Тя му отговорила, че е съгладна. Принцът се изненадал, като чул, че Роза може да говори. Но без да пита защо е мълчала при първата им среща, той я качил на коня си и я завел в двореца. Бабата била много доволна и се радвала за Роза.

Вдигнали голяма сватба, на която поканили дори и бащата на Роза с лошата мащеха.

Принцът и Роза живели дълго и щастливо.

Рая Данаилова 2в клас

Момичето и змеят

Живяло някога момиче, от което по-хубаво нямало. Било дете на сиромаш. Станало време да се задоми. Един ден дошъл змей и отвлякъл момичето. Бащата и майката потънали в скръб, но нещо им подсказвало, че то е живо.

Макар че били бедни и незначителни, помолили царя да обяви, че който намери дъщеря им, ще се ожени за нея.

Синът на царя дочул разговора и се намесил. Заявил, че той ще тръгне да търси момичето. Царят не бил съгласен, но момчето твърдо било решило. Взело си храна и вода и потеглило на път. Навлязло в гората. Под едно дърво видяло две таласъмчета, които се карали за един пръстен. Попитал ги за какво служи тоза пръстен, та всеки го искал. Таласъмците му отговорили, че ако пожелаеш да намериш човек, пръстенът ще ти каже къде е. Момъкът грабнал пръстена, без да се колебае, и побягнал бързо. Разбрал къде е момичето и стигнал до къщата на змея. Той не си бил вкъщи и затова момчето взело момичето и тръгнало. Но не изменили много от пътя и насреща им идва змеят. Започнала тежка битка, но момъкът се оказал по-ловък, а и смелост не му липсвала. Победил змея и заедно с момичето се върнали в двореца. Само след три дни вдигнали голяма сватба и заживели щастливо до края на дните си.

Стефани Тодорова 5б клас

Не всичко е пари

Имало едно време един човек на име Йоханес. Той бил много беден. Една врана чула неговите вайкания и му казала, че изпълнява желаниа, да си каже три. Той си пожелал само да има много пари. Станал много богат и бил обсебен само от парите. Йоханес имал дъщеря. Тя скоро щяла да заминава на дълъг път. Дъщерята искала малко внимание от баща си преди тръгването, но той се интересувал само от парите си. На момичето му станало тъжно, че не го поглежда. Стегнало си багажа и тръгнало. Дъщерята оставила писмо до баща си, в което пишело, че е искала от него само малко внимание. Йоханес се укорил, че е забравил за нея и извикал отново враната. Тя го чула и долетяла. Той й казал, че иска да му изпълни и другите две желаниа. Бащата пожелал всичко да си остане както преди и никога да не забравя, че има дъщеря. Всичко станало както преди, дори по-добре. Дъщерята на Йоханес му намерила работа, често му помагала и двамата винаги били заедно.

Радина Стоянова 5б клас

Имало едно време едно момиче на име Катрин. То живеело бедно със своята баба. Един ден бабата накарала момичето да отиде на кладенеца за вода. Когато момичето отишло, там дошла една старица, която помолила Катрин да ѝ налее вода. Тя изпълнила желанието на жената и получила за награда една кутия с вълшебен пръстен. Той можел да сбъдва три желаниа.

Катрин не трябвало да казва на никого за камъка, защото той щял да изгуби вълшебната си сила. Щом Катрин се прибрала, дала водата от кладенеца на баба си. След това излязла тайно от баба си на двора и взела кутийката със себе си. Поискала от камъка една спретната къща, в която да живеят с баба си, пари, колкото да преживяват, и здраве за двете. Всичко, което си пожелала Катрин се сбъднало.

По това време царският син си търсел жена. Той не бил разглезен като другите царски синове, затова не искал да се ожени за някоя принцеса, а за скромно момиче от село. Затова тръгнал да обикаля селата, за да търси подходяща мома за себе си. Всички моми се гиздели и променяли, само Катрин не се готвела за принца. Тя била много скромна и работлива, но и неземно красива.

Когато принцът минавал покрай къщата на Катрин, тя простирала прането на двора. Още щом я зърнал, принцът се влюбил в нея. Той разбрал, че тя е най-подходящата жена за него.

Оженили се и заживели щастливо, а бабата често им ходела на гости.

Анджелина Костадинова 5а клас

Тримата братя и триглавия змей

Живеели някога в едно китно и спокойно село трима братя с майка си. За нещастие един голям триглав змей нападал селото и съсипвал реколтата. Една година тримата братя решили да тръгнат, за да намерят змея и да го убият. Така и сторили. Преди да тръгнат, се запасили добре, взели три меча и три копия и се сбогували с майка си.

Преминали много изпитания: силни бури, дъждове и жеги, накрая стигнали до една голяма пещера, където се намирал триглавият змей. Най-големият брат решил да прояви мъжественост и казал, че той първи ще се престаши да влезе да убие змея. Двамата братя чакали големия си брат около два часа. Накрая той излязъл тъжен и заявил, че не е могъл да го убие. След това средният брат се решил да влезе, но и той не успял. Последен влязъл най-малкият брат. За разлика от другите си братя, той решил да си вземе отрова. Щом влязъл в пещерата, той намазал меч си с отровата и пробол змея право в сърцето. Змеят издъхнал от отровната рана. Излязъл от пещерата и казал на братята си, че е убил змея, а те много се зарадвали.

Завърнали се в селото, разказали на всички, че са победили триглавия змей и всички започнали да живеят в мир и спокойствие.

Димитър Кечев 5б клас

Жабата, която се страхувала от вода

Един ден на бял свят се появило жабче с учудващ страх и то не какъв, а страх от вода. Докато растяло, жабчето се хранело с тръстиките около езерото, но когато те свършили, жабчето започнало да гладува. Един ден видяло една муха, кацнала върху листо от лилия, и тогава жабчето се престашило, скочило и изяло мухата.

Оттогава до ден днешен жабчето стои на онова листо и всеки ден яде по една муха.

Кристияна Владимирова 5б клас

Откровение

Казват, че днешните деца са трудно поколение. Така е – компютри, филми, интернет. Намираме време за всичко, но не и за учене. Все ни мързи. Мислим, че ученето е губене на време. Защо да се занимаваме със скучни неща, след като можем да си чатим на компютъра, да изиграем поредната битка. Тъкмо решим да си напишем домашните, и някой звъни по Skype. Ее, как да откажеш, нали като кажеш, че имаш да учиш, може да ти се подиграват. И ето, времето е изгубено. Минало, умесени в игрите. Домашните ненаписани, уроците ненаучени. А после искаме хубави оценки. Мама казва, че каквото посееш, такова ще пожънеш.

Траян Вълчев 5в клас

Златното яйце

Имало едно време мило семейство, което живеело с двете си деца в скромна селска къщичка с пресъхнал кладенец. Най-скъпото в двора им била една кокошчица, но не каква да е, а златна, която снасяла веднъж в годината златно яйце. Проблемът бил, че всяка година от кладенеца излизала черна шестглава змия и крадяла златното яйце.

Това продължило дълго, докато не пораснали двете малки момчета. Те отишли при баща си и го помолили да се опитат да защитят кокошката от чудовището. Той им разрешил. По-големият брат взел една добре наточена секира и вечерта се скрил зад пръчките в двора и зачакал. По едно време всичко утихнало, чували се само нощните птици и шурчетата, докато от дупката не излязла змията. Тя преминала бързо пред юнака, който се опитал да я съсече, но не успял, грабнала яйцето и отново се вмъкнала в дупката. Момъкът много се разгневил, че не успял да я убие, прибрал се вкъщи да се оплаче на баща си. Бащата го утешил, че догодина пак може да опита. Минало се време, а змията все още крадяла яйцето. Малкият син решил да опита. Той си взел не брадва, а меч от калена стомана. Момчето се скрило на покрива на хамбара, за да има по-голяма видимост, но преди да се качи, си взело и два камъка. Зачакало. Изведнъж всичко утихнало и от кладенеца пак излязла змията с шестте си глави. Тя отново била бърза, но юнакът я замерил с камъните и я свалил на земята. Бързо скочил и забил меча в сърцето ѝ. За първи път той взел златното яйце и хукнал при родителите си. Щом видели какво им носи, били на седмото небе от радост. Така заживели щастливо до края на дните си.

Атанас Петков 5б клас

Трите пътя

Имало едно време едно момиченце, което живеело със своята баба в малко селце. Веднъж бабата го изпратила до хлебаря, за да купи хляб. То тръгнало, но забравило по кой от трите пътя да мине. Единият водел към месарницата, другият – към цветарницата, а третият – към хлебарницата. Горкото момиче, без да знае накъде отива, тръгнало по един стръмен път. Вървяло, вървяло и накрая се озовало при месаря. Той попитал детето какво прави само. То казало, че търси хлебарницата, но се е заблудило. Човекът му рекъл да мине по другия път, но съжалил момиченцето и му дал парче печено месо.

Детето потеглило по другия път, но се озовало при цветарката, която продавала най-хубавите цветя. Жената попитала защо е самичко, а момичето ѝ обяснило, че се е изгубило. Жената казала, че хлебарницата се намира малко по-надолу от цветарницата. Детето благодарило, а цветарката му дала свежи цветя. Скоро видяло една бакалия, влязло в нея и поискало най-пресния и топъл хляб. То благодарило и тръгнало. Докато вървяло щастливо, едно зло бездомно куче се хвърлило върху торбата му, изяло месото и хляба, а цветята се разпръснали смачкани на земята. Горкото момиче се прибрало плачейки. Баба му го попитала какво става, а то разказало какво му се е случило. Бабата го успокоила и му казала, че вече ще му показва пътя. Наяли се с храната, която имали.

Сибел Рашидова 5б клас

Облаци от мечти

В една много далечна страна имало село, в което живеели хора без мечти. Те били тъжни и унили. Имало едно момче, което вярвало, че всеки може да мечтае, въпреки че не знаело какво е мечта. Казвало се Стивънс. Всички смятали, че Стивънс е странен и страняли от него.

Веднъж Стивънс отишъл до близкото езеро. Седнал на брега и се разплакал, защото никой не му вярвал. Изведнъж на небето се появили облаци. Заваял дъжд. Стивънс видял, че като падне капка върху някой човек, той се преобразявал и започвал да мечтае. Скоро цялото село станало най-веселото и щастливо с мечтите си място на земята.

Невена Ичеренска 5в клас

Храбрият боец

Имало някога едно далечно селце, което изобщо не се виждало на картата. То се казвало Хъндсвил. Там хората живеели в мир и спокойствие. Но един ден се случило нещастие. Край селцето имало голям вулкан, който изригнал неочаквано за жителите му. Този вулкан нанесъл много тежки щети на всички хора. Повечето от семействата загубили домовете си и нямало къде да живеят. Те си мислели, че по-лошо от това не може да има. Но злото не спряло дотук. От вулкана изскочил голям дракон. Хората се паникьосали и започнали да бягат безразборно. Всички били уплашени до смърт. Никой не посмял да се опълчи на гигантския звяр. Само едно момче на петнадесет години се изправило срещу звяра. Всички жители му се присмели, защото не вярвали в него. То им отвърнало, че на тях трябва да се присмива, щом момче като него ще ги спасява. Тогава от небето блеснала ярка светлина. Това бил Хектър, богът на доброто. Той похвалил момчето за неговата храброст и му дал супер сила да се бори. Момчето се сдобило със способност да лети и да става невидимо. Започнала епична битка между дракона и младежа. Драконът през цялото време имал превъзходство. Момчето не използвало силите си, а своя ум. Битката продължила няколко дни. Драконът подценил момчето и отпуснал силите си. Тогава момчето нанесло решителния удар и драконът грохнал на земята. Селяните били удивени от тази победа на храбрия борец. Оттогава хората си имали истински защитник.

Слав Литов 5б клас

Джуджето кит

Живяло някога джудже на име Лио. То работело за една стара, зла вещица. Лио не искал тази работа, но бил задължен. Преди десет години бил красив, строен момък, а не джудже. Веднъж срещнал дъщерята на царя. Двамата лудо се влюбиха. И нали бил красив, царят му дал дъщеря си. Влюбените решили да поизчакат със сватбата си, та да се опознаят. Минали ден, два и момъкът започнал да се притеснява, защото вечер тя излизала и се връщала сутрин. Лио решил да я проследи. Девојката ходела до далечно езеро. Там, точно в полунощ, се превръщала в жаба. Момъкът, щом я видял, не повярвал на очите си. Нямало какво да се прави, прибрал се. На заранта принцесата също се прибрала. Щом чул стъпките ѝ, станал и я попитал къде е ходила. Дал ѝ да разбере, че знае за нощните ѝ разходки и за превръщането ѝ в жаба. Тогава тя му разказала, че преди години стара вещица я омагьосала, защото била по-красива от дъщеря ѝ. На Лио му дожаляло и решил да ѝ помогне. Девет дена търсил и накрая намерил вещерската къща. Договорил се с вещицата да ѝ бъде слуга петнадесет години, като денем бъде джудже, а нощем кит, но в замяна да освободи принцесата от заклинанието. Минали годините, дошла петнадесетата. Вещицата спазила обещанието си и освободила принцесата от заклинанието, ала оставила Лио в същия образ на джудже. Казала му, че за неговата свобода трябва още петнадесет години. Щом чул това, Лио избягал при принцесата. Съставили план. Вечерта, докато вещицата спяла, девојката влязла тихо в къшурката и счупила магическата ѝ пръчица. В този момент Лио отново се превърнал в красив и строен момък. Влюбените се върнали в замъка. Щом царят ги видял, много се зарадвал. Заради това, че е спасил принцесата, царят го направил принц и му завещал половината царство. Вдигнали голяма сватба.

Ралица Петкова 5в клас

Старецът

Имало едно време едно селце близо до гората, където хората си живеели спокойно и мирно, но започнал да им изчезва добитъкът.

Селяните избрали най-едрите и силни мъже да пазят селото. Един старец пожелал и той да пази, но не му позволили, нали е стар.

Вечерта момците застанали да вардят селото. Седели, седели, по едно време се задала огромна мечка. Всички се уплашили и се разбягали. Мечката изляла още от добитъка и си отишла. На следващия ден момците били наругани от всички. Вечерта старецът излязъл тайно и зачакал. Чакал много време, чак заспал. По едно време се събудил от страшен шум. Отново дошла мечката. Тя видяла стареца и се хвърлила върху него. Той не се уплашил, а замахнал с брадвата и съсякъл мечката. На другия ден всички го поздравявали за храбростта и започнали да го уважават.

Преслав Господинов 5б клас

Имало едно време в град Дъмбълдорф един стар замък, в който живеел един дракон, който денем се превръщал в зъл и могъщ магьосник. На всеки десет години той искал да му принасят жертва едно новородено дете, за да бъде млад и силен. Ако някой дръзнул да се противопостави и откаже да даде детето си, бивал убит по най-жесток начин от дракона. Всички ужасно се страхували от него и безропотно изпълнявали желанието му.

Но един ден един младеж решил, че този магьосник трябва да умре. Младият мъж се казвал Далин и бил син на Белия магьосник. Далин изковал най-остър меч. След последната дадена жертва той започнал сериозна подготовка. Неговият баща му помагал да направят меча магически. Далин станал толкова добър в магията, че надминал баща си.

Дошла десетата година. Драконът излязъл от замъка и страховитият му глас се разнесъл над града:

- Оставете ми новородено дете на градския площад до полунощ или ще ви изпепеля!

На площада малко преди полунощ Далин оставил в кошницата кукла с тиквена глава вместо бебе. Бързо се скрил до близката къща, откъдето се виждал целият площад.

Точно в полунощ драконът долетял и се спуснал над кошницата. Далин се хвърлил и намушкарал дракона в сърцето. Чудовището изхъркало смъртоносно. Всички хора излезли и без страх се доближили до момъка. Вдигнали го на ръце, викайки: „Да живее Далин, нашият герой!“

Стефан Алексиев 5а клас

Приключение

В един летен ден се случили много невероятни неща. Слънцето греело над цветята, децата играели в градинките, а мъдрите баби седели на пейката. Ева играела с други две момичета на дама. И трите момичета били на по петнадесет години.

Изведнъж се появило една малко момиченце, облечено с розова рокличка. То попитало Ева:

- Защо играеш на дама?

- Кого питаш? – отговорила с въпрос Ева.

- Питам теб, защото ми изглеждаш много голяма – отговорило непознатото момиченце.

- Аз съм само на петнадесет години, какво лошо има, че играя!

- Ти си вече голяма! Трябва да те заведа в града на децата, Сулбиберг, и ще разбереш.

Ева се съгласила. Малкото момиченце хванало Ева за ръка и изведнъж полетели. Издигнали се високо до облаците. Стигнали до една голяма крепост. Това бил царският дворец.

- Искаш ли да разгледаш двореца, градината, статуите в нея? – попитало малкото момиченце.

- Добре, но защо говоря като малко момиче и виждам земята толкова отблизо – учудила се Ева.

- Ти си станала по-ниска, защото тук е царството на децата.

- Сега разбирам – успокоила се Ева.

Тръгнали към царския дворец и стигнали пред портите му. Там стоели двама пазачи. Като видели момичетата, попитали какво правят тук.

- Търсим царя! – надменно отговорило момиченцето.

- Царят спи. Не може да отидете при него без причина! – сопнато отговорил единият пазач.

- Ние не идваме без причина! Искаме царят да отсъди коя от нас е права – ядосано отвърнала Ева. – Ако не ни пуснете, ще влезем по друг начин.

- Добре, добре, ще ви пуснем! Ще поръчаме на слугите да събудят царя, но при едно условие – да пазите тишина вътре в двореца.

- Разбира се! Няма да притесняваме царя – обещаха момичетата.

В това време слугите вече събудили царя. Момичетата стигнали пред царската врата и почукали. Отвътре се чул гласът на царя: - Влезте, мили мои!

Момичетата влезли, а малкото момиче разказало за детските игри. Царят се замислил и попитал Ева на колко е години.

- На петнадесет.

- Охохо! Ти си била голямо момиче! Толкова голямо момиче като теб вече не трябва да играе на детски игри.

- Знам, но те ми харесват. Как да се откажа от тази забава! – тъжно отговорила Ева.

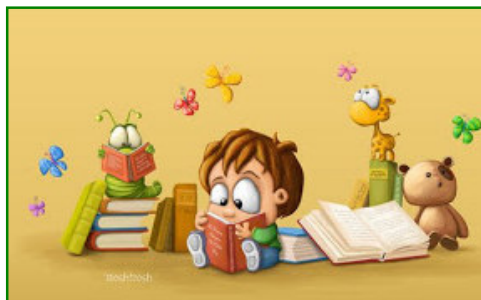
- Разбирам те, но трябва сега да учиш повече – казал царят. – Ето, сега ще ти подаря

(продължава на страница 17)

късметлийски медальон, за да ти върви в училище и да получаваш хубави оценки.

Ева благодарила и закачила ценния подарък на шията си. Сбогували се с царя и си тръгнали. Щом момиченцето я стиснало за ръката, отново полетели до облаците.

Мария Христова 5б клас

АЗ УЧА И ЗНАМ ПОВЕЧЕ

Учениците от 5а, 5б и 5в клас премериха своите знания по български език и литература в оспорвано състезание. Под ръководството на своята учителка по български език и литература, Дочка Добрева, те показаха завидни знания. Редовният етап от състезанието изведе отборите на 5а и 5в клас начело с равен брой точки. Разигра се втори етап между двата

отбора – дузпи, които също завърши наравно. Това заслужено постави и двата отбора на първо място, а 5б клас остана след тях.

Публиката, състояща се от съучениците на състезателите, също имаше дял в крайния резултат. Под рубриката „Часът на публиката“ се изтегляше името на участник, който трябваше да отговори на зададения въпрос. Спечелената точка се прибавяше към точките на неговия отбор.

На състезанието гостуваха класните ръководители Елена Льолева и Силвия Китанова.

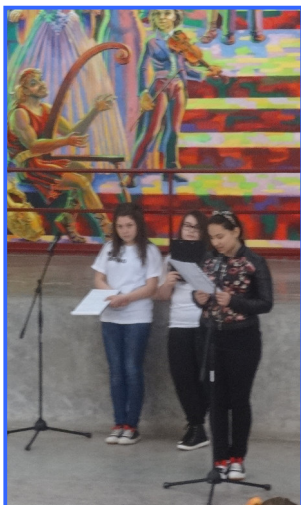

18 ПРОЕКТЪТ НА НАШИЯ КЛАС - ЗА ЖИВОТ БЕЗ ТЮТЮН 7

България е на едно от първите места в Европа по брой на пушачите. Пушенето в детска възраст се увеличава и буди основателна тревога за живота и здравето на нацията.

Тези социални и здравни проблеми накараха учениците от 7-те класове с ръководител Кирилка Кирова, учител по биология и химия, и класните им ръководители Иванка Димитрова и Валентина Стоянова да участват в Националния ученически конкурс „Проектът на нашия клас – за живот без тютюн 7”. Партньори на проекта бяха БЧК-гр.Сливен и лектори – специалисти от РИОКОЗ-гр.Сливен.

През месец декември в часовете на класния ръководител се проведе беседа на тема „Вредното действие на никотина върху човешкия организъм” с лектори от РИОКОЗ. През месеците януари и февруари се проведоха обучителни модули от учениците Светослава от 7б клас и Диметра от 7в клас под форма на „Часове по здраве” в четвърти клас на нашето училище и в 8 клас на ПЕГимназия. През месец март беше измерен дихателния капацитет с апарат „Smoker lyser” на ученици – пушач и непушач. През месец април се проведе конкурс за есе на тема „Тютюнопушенето – безобиден навик или порок”. Във връзка със Световния ден „Без тютюнев дим” организирахме концертна изява с участието на танцов състав „Елица”, танцов състав „Детелина” и индивидуалното участие на Ивелина от 4клас на НУ”В. Левски” и Маринела от 4клас на нашето училище.

Вестникът се издава от клуб „Млад журналист” с ръководител Дочка Добрева